

— Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący:

— Arbitralności i rażącego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania zaskarżonej decyzji i w konsekwencji przekroczenie przez Komisję granic przysługujących jej dyskrecjonalnych uprawnień i dopuszczenie się oczywistych błędów w ocenie materiału dowodowego.

2. Zarzut drugi dotyczący:

— Braku rozważenia przez Komisję elementów i okoliczności relewantnych dla oceny prawnej inwestycji Port Lotniczy Gdynia Kosakowo.

3. Zarzut trzeci dotyczący:

— Przekroczenia przez Komisję granic swobodnego uznania w rozumieniu orzecznictwa podkreślającego obowiązek instytucji korzystającej z dyskrecjonalności wyjaśnienia zarówno, dlaczego określone dowody i fakty są brane pod uwagę, a inne są odrzucane.

4. Zarzut czwarty dotyczący:

— Naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE w związku z zasadą ogólną prawa europejskiego – zasadą pewności prawa i lojalności instytucji wobec podmiotów prawa, przez jej błędne zastosowanie i interpretację.

5. Zarzut piąty dotyczący:

— Naruszenia błędnej kategoryzacji prawnej faktów i dowodów, co skutkuje naruszeniem przez zaskarżoną decyzję art. 107 ust. 1 TFUE poprzez uznanie, że w sprawie nie zostały spełnione warunki do uznania działania skarżących w ramach Testu Prywatnego Inwestora i nie wykazano, że projekt inwestycyjny byłby realizowany przez inwestora prywatnego, a w konsekwencji przyjęcie, że inwestycja Gdynia Kosakowo należy do niedozwolonej pomocy publicznej.

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2014 r.– Regione autonoma della Sardegna przeciwko Komisji

(Sprawa T-219/14)

(2014/C 175/68)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Regione autonoma della Sardegna (przedstawiciele: T. Ledda, S. Sau, G. Roberti, G. Bellitti i I. Perego, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności w części lub w całości zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim:

— uznała rekompensatę z tytułu świadczenia usługi publicznej na podstawie ustawy regionalnej nr 15 z dnia 7 sierpnia 2012 r. oraz podwyższenie kapitału uchwalone przez walne zgromadzenie akcjonariuszy spółki Saremar w dniu 15 czerwca 2012 r. za pomoc państwa;

- uznała, że środki te są niezgodne z rynkiem wewnętrznym, nakazując ich odzyskanie;
- stwierdzenie, na podstawie art. 277 TFUE, że art. 4 lit. f) decyzji 2012/21/UE oraz pkt 9 zasad ramowych Unii Europejskiej dotyczących pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych (2011) są niezgodne z prawem i nie znajdują zastosowania;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona na decyzję Komisji Europejskiej z dnia 22 stycznia 2014 r. w sprawie środków pomocy SA.32014 (2011/C), SA.32015 (2011/C), SA.32016 (2011/C), którą Regione Sardegna ustanowił na rzecz Saremar. Ta decyzja uznaje za sprzeczną z wewnętrznym rynkiem pomoc, jaką skarżąca miałaby przyznać Saremar w celu zapewnienia usług świadczonych w ogólnym interesie w sektorze przewozu kabotażowego między Sardynią a kontynentem w latach 2011–2012, w celu zwiększenia przystępności [usług] dla użytkowników.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Pozwana naruszyła art. 106 ust. 2 [TFUE], dokonując błędnej oceny okoliczności faktycznych i nie przedstawiając dostatecznego uzasadnienia w zakresie w jakim oprócz zdefiniowania w niewłaściwy sposób obowiązku usługi powszechnej Saremar, nie ograniczyła się ona do oceny oczywistego błędu, lecz wpłynęła na istotę decyzji państwa członkowskiego, oddziałując w ten sposób na jego wybory w zakresie polityki gospodarczej i społecznej;
2. Pozwana naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE i art. 106 ust. 2 TFUE uznając, że w niniejszym przypadku nie występują przesłanki wnikające z orzecznictwa w sprawie Altmark. W tym względzie Komisja dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych i nie przedstawiła dostatecznego uzasadnienia, przyjmując między innymi, że rynek zawiera odpowiednie gwarancje wystarczające do spełnienia wymogów usługi publicznej określonych przez Regione Sardegna;
3. Pozwana naruszyła ponadto art. 106 ust. 2 TFUE, a także decyzje 2005/824/WE i 2012/21/UE oraz dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych i nie przedstawiła dostatecznego uzasadnienia w zakresie w jakim (i) uznała, że decyzja 2005/824/WE nie znajduje zastosowania *ratione temporis*; (ii) przyjęła w każdym razie, że zasady ustanowione w powołanych decyzjach nie zostały w niniejszym przypadku spełnione;
4. Pozwana naruszyła art. 106 ust. 2 TFUE oraz dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych i nie przedstawiła dostatecznego uzasadnienia, w zakresie w jakim uznała spółkę Saremar za przedsiębiorstwo znajdujące się w trudnej sytuacji w rozumieniu Wytocznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw.
5. Pozwana naruszyła art. 106 ust. 2 TFUE, dokonując błędnej oceny co do okoliczności faktycznych i prawa w zakresie w jakim uznała, że nie zostały spełnione przesłanki zgodności środka przewidziane w zasadach ramowych Unii Europejskiej dotyczących pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych (2011);
6. Pozwana naruszyła wreszcie art. 107 ust. 1 TFUE oraz dokonała błędnej oceny co do okoliczności faktycznych i prawa w zakresie charakteru dokapitalizowania spółki Saremar przez Regione Sardegna, uznając iż zawiera to korzyść dla Saremar i nie jest zgodne z kryterium inwestora działającego w gospodarce rynkowej.

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2014 r. – Saremar przeciwko Komisji

(Sprawa T-220/14)

(2014/C 175/69)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Saremar – Sardegna Regionale Marittima SpA (Cagliari, Włochy) (przedstawiciele: G. Roberti, G. Bellitti i I. Perego, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska